ఆంధ్రభూమి దినపత్రిక ఉగాది కథల పోటీలో ఎంపికైన రచన

అతిథి

-వాణిశ్రీ

గన్నవరం ఎయిర్‌పోర్టులో ఫ్లైట్ దిగాడు శంకరం. బంగాళాఖాతంలో అల్పపీడన ప్రభావం వల్ల వర్షం పడుతోంది. ట్రావెల్ ఏజెంట్ ముందుగానే బుక్ చేసి పెట్టిన టాక్సీ రెడీగా వుంది.

"గాజులపాలెం తెలుసా నీకు?" టాక్సీలో కూర్చున్నాక డ్రైవర్ని అడిగాడు శంకరం.

"తెలీదు సార్!"

"ఒంగోలుకి ఇవతలే వుంటుంది" డ్రైవర్ తల వూపాడు.

"అర్జెంట్‌గా వెళ్ళాలి"

"వర్షం జోరుగా కురుస్తోంది కదా సార్! జాగ్రత్తగా నడపాలి"

"సరే..సరే..అర్జెంట్ అన్నానని రిస్క్ తీసుకోవద్దు"

"అలాగేసార్! తొందరగా వెళ్ళడానికి ట్రై చేస్తాను" అన్నాడు డ్రైవర్.

"మీ వూరు వెళ్ళడానికి ఎన్ని గంటలు పడుతుంది?'' అడిగింది భారతి.

"మీ వూరేంటి? మన వూరు అను. అత్తగారి వూరు నీది కాదా?'' అన్నాడు శంకరం.

"ఎలా అవుతుంది? మీరు చిన్నప్పుడు పెరిగిన వూరు కాబట్టి మీ వూరవుతుంది. నేను పుట్టి పెరిగిన తెనాలే మా వూరు. మనం వుంటున్న బెంగళూరు మన వూరు'' అన్నది భారతి.

"లాయర్ కూతురివి కదా! ఆ మాత్రం అతి తెలివి వుంటుందిలే'' అన్నాడు.

"మా నాన్నని అంటారెందుకు? నాకు స్వంత తెలివి తేటలు వుండవా?''

"ఎందుకుండవూ? వాటికి మూలం అనేది ఒకటి వుంటుంది కదా!''

"సర్లెండి. మనం ఎన్నింటికి చేరతాం?''

"ఇప్పుడు పన్నెండవుతోంది. మూడింటికల్లా వెళ్తాం'' అన్నాడు శంకరం.

మూడేళ్ళ మధువాణి భారతి వడిలో పడుకుని నిద్రపోతోంది.

కారు బెంజిసర్కిల్ దగ్గర సిగ్నల్ పడి ఆగింది.

"సార్! విజయవాడలో భోజనం చేస్తారా?'' అడిగాడు టాక్సీడ్రైవర్.

"నాకు ఆకలిగా లేదు. భారతీ నువ్వు చేస్తావా?'' అని భార్యను అడిగాడు శంకరం.

"నాకు తినబుద్ధి కావడం లేదు'' అన్నది భారతి.

"మేము భోజనం చెయ్యం. నువ్వు కావాలంటే ఎక్కడైనా కారు ఆపి చేసెయ్'' అన్నాడు శంకరం.

"నేను ఇంటి దగ్గర చేసే బయల్దేరాను సార్!'' అన్నాడు డ్రైవర్.

"ఐతే ప్రాబ్లమ్ లేదు'' అన్నాడు శంకరం.

వర్షం జోరున కురుస్తోంది. రోడ్లమీద కార్లు, బైక్‌లు, ఆటోలు, బస్సులు, లారీలు బారులు తీరి పోతూనే వున్నాయి. జనం రెయిన్ కోట్లు వేసుకుని, గొడుగులు పట్టుకుని రోడ్ల మీద నడుస్తూనే వున్నారు. వానని ఎవరూ లెక్కచెయ్యడం లేదు. ఎవరి అవసరం వారిది.

"ఏమండీ మనం తిరుగు ప్రయాణంలో తెనాలి వెళ్దామా?'' అడిగింది భారతి.

"పెద్దదినం అయ్యేవరకు మనం ఎవరింటికీ వెళ్ళకూడదనుకుంటాను'' అన్నాడు శంకర్రావు.

"ఔనా?''

"మా చిన్నప్పుడు మా తాత చనిపోయినప్పుడు వూళ్ళో మా ఇంటి పేరు గల వాళ్ళెవరినీ పెద్దదినం అయ్యేవరకూ ముట్టుకునే వాళ్ళు కాదు. పొరపాటున ముట్టుకుంటే బావి దగ్గర తల స్నానం చేయించేవాళ్ళు. నేనైతే వరసైన వాళ్ళని 'ముట్టుకుంటా, ముట్టుకుంటా' అని బెదిరించేవాడిని. వాళ్ళు పారిపోయేవాళ్ళు'' చిన్నప్పటి సంగతులు గుర్తు చేసుకున్నాడు శంకరం.

"ఇప్పుడు అంతగా ఏవీ పాటించడం లేదులెండి'' అన్నది భారతి.

"ఊళ్ళల్లో నడిచిపోతుంటాయి. సిటీల్లో ఎక్కడ కుదురుతుంది?'' అన్నాడు శంకరం.

భారతి తలవూపింది.

"సార్! ఈ పక్కనే దాబా వుంది. టీ తాగుతారా?'' అని అడిగాడు డ్రైవర్.

"భారతీ టీ తాగుతావా?'' అడిగాడు శంకరం.

"వద్దండీ. శుభ్రంగా వుండవు. ఎటువంటి నీళ్ళతో చేస్తారో? ఏమిటో? ఎటూ ఇంటికి వెళ్ళిపోతున్నాంగా!'' అన్నది భారతి.

డ్రైవర్ దాబాలోకి వెళ్ళి టీ తాగి వచ్చాడు. కారు మళ్ళీ బయల్దేరింది.

★★★

టైమ్ మూడు కావొచ్చింది.

జి.యన్.టి.రోడ్డులో మరొక ఇరవై కిలోమీటర్లు వెళ్ళి ఎడం పక్కకి తిరిగి రెండు కిలోమీటర్లు వెళ్తే గాజులపాలెం వస్తుంది. 'ఇంకా పదిహేను, ఇరవై నిముషాల్లో చేరవచ్చు' అనుకున్నాడు శంకరం. భారతి తల వెనక్కి వాల్చి నిద్రపోతోంది. మధువాణి మిర్రర్‌లో నుంచి బైటకు చూస్తోంది.

ఇల్లు దగ్గరకు వస్తుందనే భావన కలగగానే శంకరంలో దిగులు మొదలైంది. ఇంటి దగ్గర దృశ్యం వూహించుకున్నాడు.

హాల్లో తండ్రి శవం చాపమీద పడుకోబెట్టి వుంటుంది. తల వెనుక దీపం వెలిగించి వుంటారు. శవం మీద పూలదండలు కప్పి వుంటాయి. బంధువులు, మిత్రులు విచారంగా నిలబడి, అక్కడక్కడా కూర్చుని వుంటారు.

తనని చూడగానే తల్లి, చెల్లెలు పెద్దగా ఏడుస్తారు. తమ్ముడు తనను కౌగలించుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తాడు. మేనమామలు తమని ఓదారుస్తారు.తండ్రి గురించి వాళ్ళు, వీళ్ళు గొప్పగా చెప్పుకుంటూ వుంటారు.

"వీరరాఘవయ్యంటే ఈ చుట్టుపక్కల ఎంత పేరు?'' అంటూ వుంటారు. కారు స్లో చేసి ఆపాడు డ్రైవరు. రోడ్డుకి అటూ, ఇటూ కూడా బస్సులు, లారీలు ఆగి వున్నాయి. డ్రైవరు కారు దిగి వెళ్ళి మళ్ళీ వచ్చాడు.

"సార్! వాగు పొంగిందట. రెండు కిలోమీటర్ల

పొడుగునా ట్రాఫిక్ జామైందట'' అన్నాడు.

"ఇప్పుడెలా?'' అన్నాడు శంకరం ఆందోళన పడుతూ.

"ఇప్పట్లో ట్రాఫిక్ క్లియర్ అయ్యేట్టు లేదట. పైన వర్షాలు బాగా పడ్డాయట. వాగుపైన బ్రిడ్జిమీద ఉధృతంగా ప్రవహిస్తున్నాయట వరద నీళ్ళు'' అన్నాడు డ్రైవర్.

"అయ్యో!'' అన్నది భారతి.

"అర్జెంట్‌గా వెళ్ళాలా సార్'' అడిగాడు డ్రైవర్.

"ఔను. మా నాన్నగారు సడెన్‌గా చనిపోయారు. నేనే పెద్దకొడుకుని. తలకొరివి పెట్టాలి. బెంగళూరు నుంచి వస్తున్నాను'' శంకరం గొంతు బొంగురుపోయింది. కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"అలాగా! తీరా వూరు దగ్గరికి వచ్చేసరికి ఇలా జరిగింది. సాయంకాలానికి తగ్గిపోతుందేమోలెండి'' సానుభూతి చూపిస్తూ అన్నాడు డ్రైవర్.

శంకరం వాచీవైపు చూశాడు. మూడుగంటలైంది.

చేసేదేం లేక అలాగే కారులో కూర్చున్నారు. శంకరానికి ఆకలి వేస్తోంది.

"భారతీ! నీకు ఆకలి వెయ్యడం లేదూ?''

"లేదు లెండి'' అన్నది.

"ఎందుకు వెయ్యదూ? ఉదయం టిఫిన్ కూడా సరిగా చెయ్యలేదు నువ్వు'' సానుభూతిగా అన్నాడు.

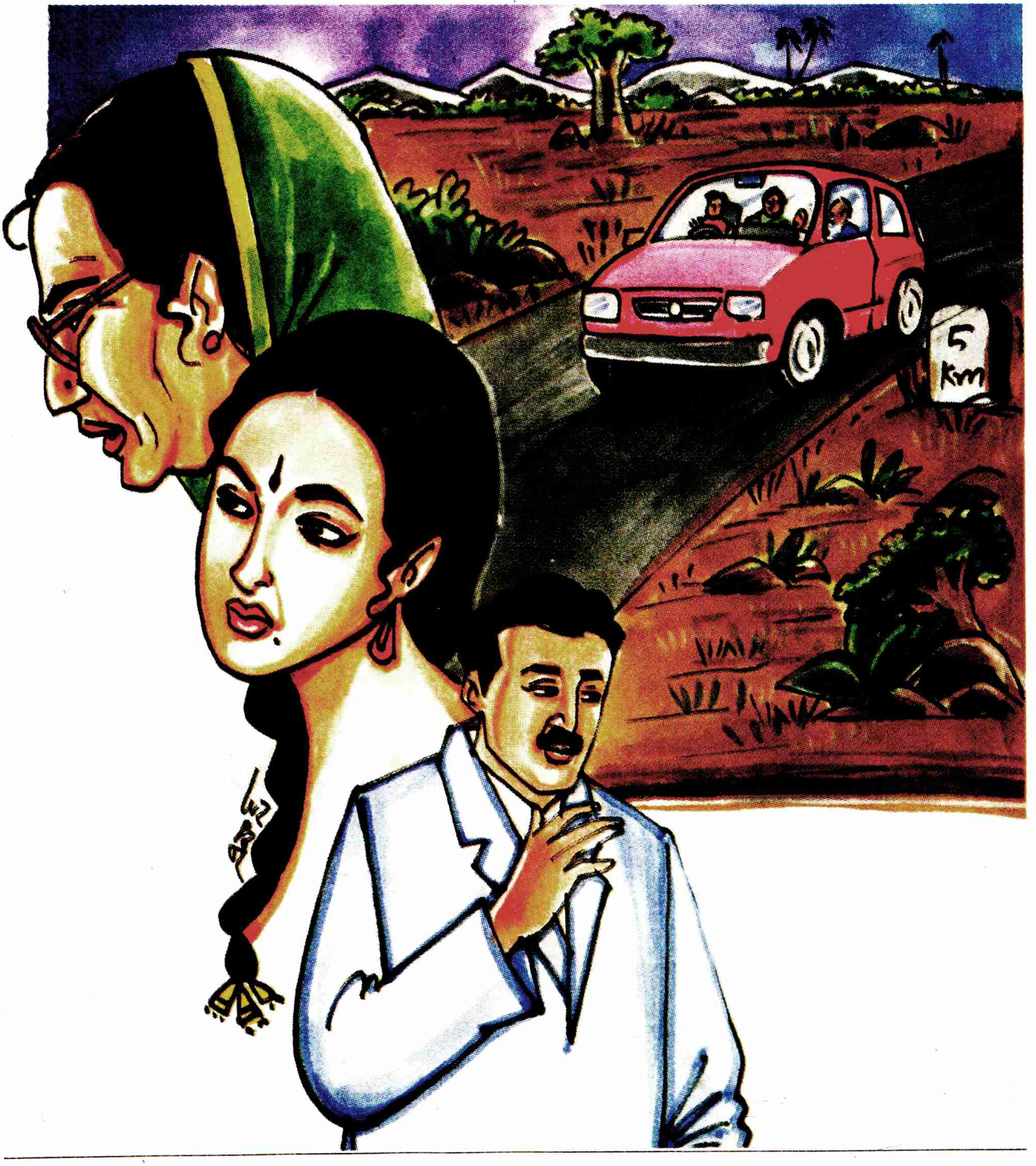

భారతి బిస్కెట్ ప్యాకెట్లో మిగిలిన నాలుగు బిస్కెట్లు పాపకి తినిపించింది. ఫ్లాస్కులో పాలు లేవు. బిస్కెట్లు తిన్న తర్వాత "మమ్మీ ఆమ్!" అన్నది మధువాణి. భారతి, శంకరం వైపు చూసింది. రోజూ ఈపాటికి అన్నం తింటుంది పాప. బిస్కెట్లు ఆకలి తీర్చలేదని ఆమెకు అర్థమైంది.

"ఈ పక్కన ఎక్కడైనా హోటల్ వుందా?'' డ్రైవర్ని అడిగాడు శంకరం.

"చూసొస్తాను సార్!'' అని కారు దిగి గొడుగు వేసుకుని వెళ్ళాడు డ్రైవర్. కాసేపటి తర్వాత తిరిగి వచ్చాడు.

"సార్! ఎక్కడా హోటల్ లేదు సార్! రెండు గంటల నుంచి ట్రాఫిక్ జామై వుందట. వాగు దాటితే గానీ హోటల్స్ లేవట. బస్సుల్లో వాళ్ళు అల్లాడిపోతున్నారు సార్! అంతా గందరగోళంగా వుంది. సాయంకాలానికైనా వాగు తగ్గుతుందో లేదో?'' అన్నాడు.

"పోనీ వెనక్కి వెళ్తే ఎక్కడైనా హోటల్స్ వుంటాయిగా?'' అన్నది భారతి.

"లేదు మేడమ్. మనకారు ట్రాఫిక్ మధ్యలో ఇరుక్కుపోయింది. ఎటూ కదలడానికి లేదు. మన వెనక అప్పుడే అరకిలోమీటరు బళ్ళు ఆగాయి'' అన్నాడు డ్రైవర్. శంకరం నీరసంగా కళ్ళుమూసుకున్నాడు.

***

చీకటిపడింది. శంకరం డోర్ తీసుకుని బైటకు వెళ్ళాడు. డ్రైవర్ దగ్గర గొడుగు తీసుకున్నాడు. చాలా నీరసంగా వుంది. ఉదయం తిన్న టిఫిన్ తప్ప తర్వాత ఆహారం లేకపోవడంతో చాలా ఆకలిగా వుంది. తినడానికి ఏమీ లేదు. భారతి ఎలాగో ఆకలికి ఓర్చుకుంటోంది. పాప మాట మాటకి 'మమ్మీ ఆమ్' అని గుర్రు చేస్తోంది. అతని పర్స్ నిండా నోట్లున్నాయి. వెయ్యి, ఐదు, వంద రూపాయల కరెన్సీ. కాని అవి ఇప్పుడు ఎందుకూ పనికి రావడం లేదు. కిలోమీటర్ల దూరం ట్రాఫిక్ జామ్లో దాదాపు అందరి పరిస్థితి అదే. మామూలు రోజుల్లో అయితే కొందరు హాకర్స్, 'టీ' సమోసాలు వంటివి తెచ్చి అమ్మేవారేమో? తుఫాన్ భీభత్సంలో ఎవరూ బైటకు రావడం లేదు.

వర్షం తగ్గినట్లు అనిపించింది. సన్నగా చినుకులు పడుతూనే వున్నాయి.

'వాగు పరిస్థితి ఏమీ తెలియడం లేదు. తగ్గితే బళ్ళు బయల్దేరేవే కదా!' అనుకున్నాడు. శంకరం కొంత దూరం వెనక్కి నడిచాడు. నిలబడిపోయిన లారీలు, బస్సులు, కార్ల మధ్యనుంచి వెళ్తున్నాడు. కారులో వూరికే కూర్చునే బదులు ఆహారం కోసం ఏదైనా ప్రయత్నం చేయాలనిపించింది.

అక్కడవూళ్ళో తన కోసం అంతా ఎదురు చూస్తుంటారు. వాగు ఏ అర్ధ రాత్రికైనా తగ్గితే బాగుండును. పాపం అందరికీ శివ జాగరణ తప్పేట్టు లేదు.

కొంత దూరం వెనక్కి నడిచిన తర్వాత దూరంగా కుడిపక్క కంకర దారి కనిపించింది. అతనికి అప్పుడు గుర్తొచ్చింది. రెండు కిలోమీటర్ల లోపల రెడ్డి పాలెం అనే వూరు వుంది.

శంకరం నడక సాగించాడు. మినుకు మినుకుమని లైట్లు కనిపిస్తున్నాయి. కంకరకొట్టుకుపోయి గుంటలు పడివుంది. దారంతా బురద చుట్టూ చిమ్మచీకటి. మెరుపు మెరిసినప్పుడు దారి కనిపిస్తోంది. చేలల్లో కప్పలు బెకబెక లాడుతున్నాయి. బురదపాములు అప్పుడప్పుడూ కాలికింద పడుతున్నాయి. శంకరం మొండిగా నడుస్తున్నాడు.

ఎలాగైనా పాపకి పాలు సంపాదించాలి. రెడ్డిపాలెంలో ఎవరొకరి ఇంట్లో పాలు దొరికే ఛాన్సువుంది. ఊరి మొదట్లోనే పెంకుటిల్లు కనిపించింది. ప్రహరీగోడ తలుపులు మూసి వున్నాయి. గొళ్ళెంతో చప్పుడు చేశాడు. కొంచెం సేపైన తర్వాత ఒక యువతి తలుపు తీసింది.

"హమ్మయ్య'' అనుకుంటూ లోపలకు ప్రవేశించాడు.

"ఎవరండీ మీరు?'' అని ప్రశ్నించింది ఆమె.

అతను వరండాలోకి వెళ్ళి గొడుగు మూసి గోడవారగా నిలబెట్టాడు.

"మాది పక్కవూరేనండీ. గాజులపాలెం. బెంగుళూరులో ఉద్యోగం చేస్తున్నాను.''

"మీకు ఏం కావాలి?'' సూటిగా అడిగింది.

"అదే చెప్పబోతున్నాను. రోడ్డుకి అడ్డంగా వాగు పొంగింది. మధ్యాహ్నం నుంచి ట్రాఫిక్ జామైంది. నా భార్య, పాప కారులోనే వున్నారు. అక్కడ తినడానికి ఏమీ దొరకడం లేదు. పాల కోసం పాప ఏడుస్తోంది'' శంకరం గొంతు బొంగురు పోయింది.

"రమా! ఎవరే వచ్చింది?'' అంటూ నడివయస్సులో వున్న ఆమె వరండాలోకి వచ్చింది.

"ఎవరోనమ్మా! పాలు కావాలంట'' అన్నది రమ.

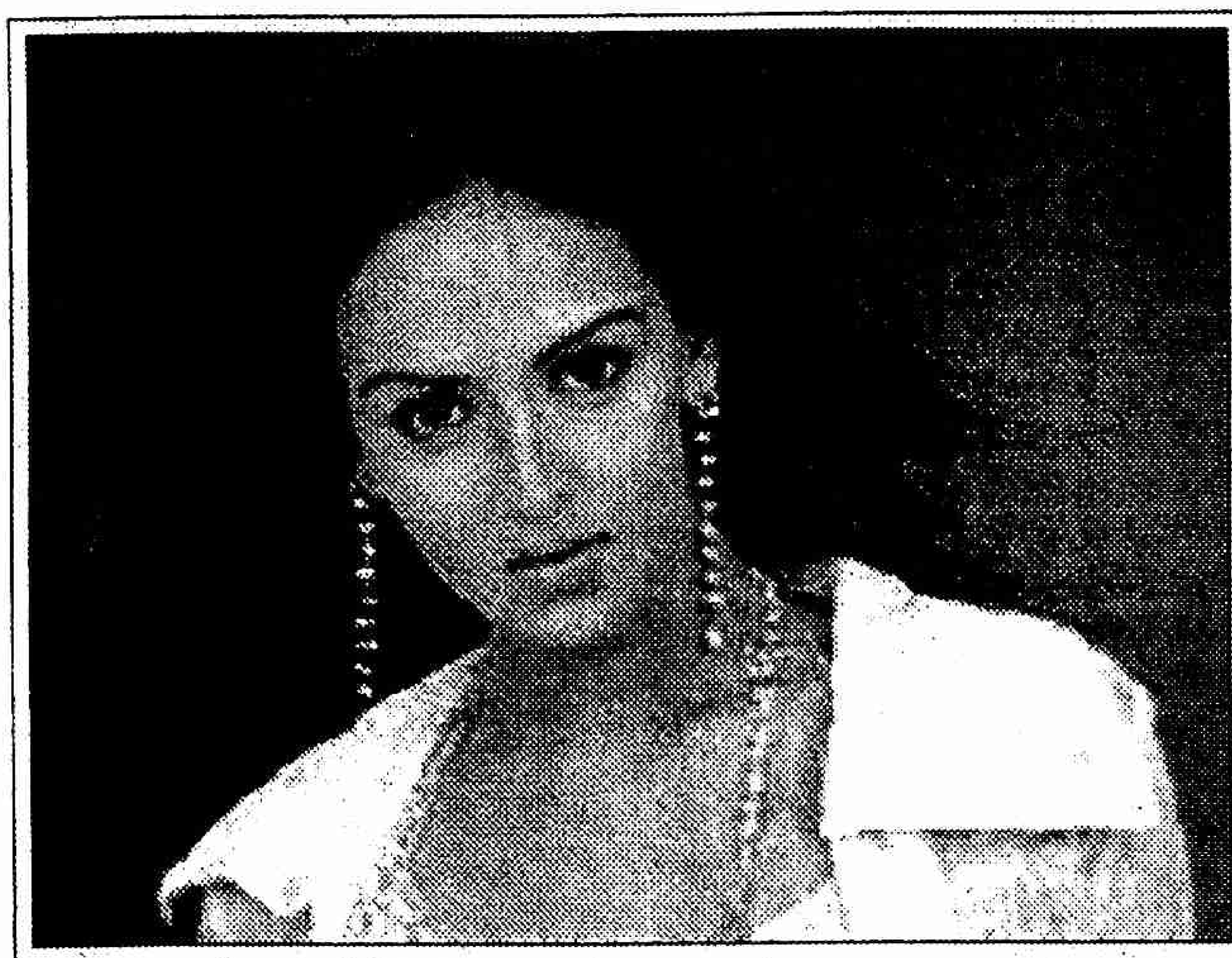

ఆల్ ది బెస్ట్!

ఈషా డియోల్ 'వన్ టూ త్రీ' చిత్రంలో ఓ తమిళ అమ్మాయి పాత్రని పోషించింది. తమిళురాలైన హేమమాలిని ఈ సినిమాను ఇంకా చూళ్లేదట. తనకు మంచి గుర్తింపు తెచ్చిపెట్టిన ఈ సినిమాని వీలైనంత త్వరలోనే తన మమ్మీకి చూపించి తీరతానంటోంది ఈషా. 'వన్ టూ త్రీ'లాంటి కామెడీ సినిమాలో నటించిన ఈషా 'హైజాక్' అనే యాక్షన్ సినిమాలో నటిస్తోంది. ఆ చిత్రం కూడా తనకు మంచి పేరు తెచ్చి పెడుతుందని ధీమా వ్యక్తం చేస్తోంది. ఆల్ ది బెస్ట్ ఈషా!

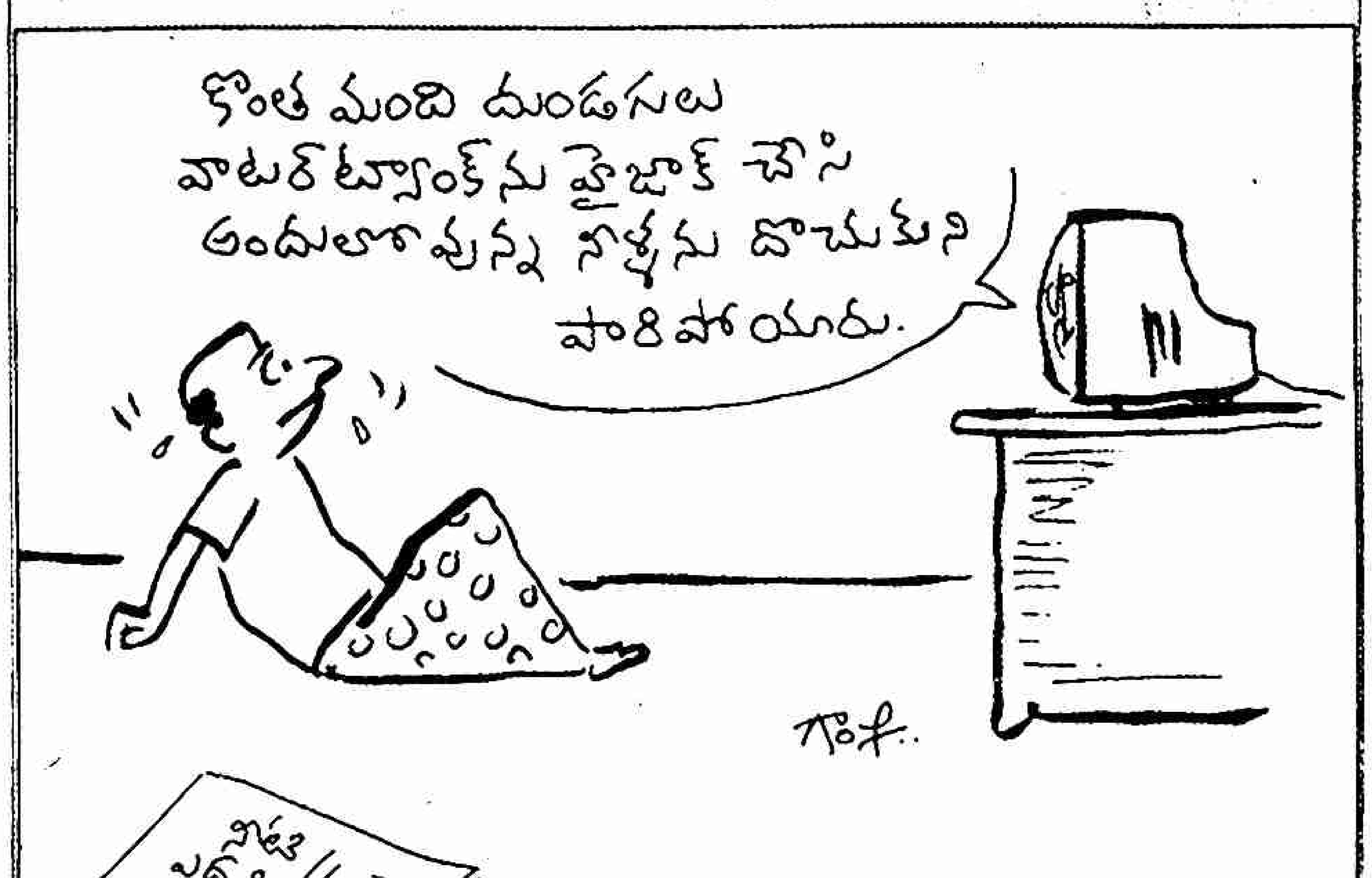

"రోడ్డు మీద ట్రాఫిక్ జామ్‌లో ఇరుక్కున్నావమ్మా! కారులో పాప పాల కోసం ఏడుస్తోంది" అన్నాడు శంకరం.

"తల్లి పాలు లేవా పాపం" అన్నది ఆమె.

"పాపకి మూడేళ్ళమ్మా! పాలు మానేసింది. కానీ మధ్యాహ్నం అన్నం పెట్టలేదు. పాలైనా తాగిద్దామని"

"అయ్యో! పాపం బిడ్డ ఆకలితో ఎంత అల్లాడుతున్నదో.. లోపల కొచ్చి కూర్చోబాబూ" అన్నదామె. శంకరం లోపలకెళ్ళాడు.

ఫోల్డింగ్ ఛైర్ వేసింది ఆమె. శంకరం కూర్చున్నాడు. హాలంతా పరికించి చూశాడు.

"ఏవూరు బాబూ మీది?" అడిగింది ఆమె.

"వాగుదాటితే మావూరేనమ్మా! గాజులపాలెం"

"ఎవరబ్బాయివి?"

"వీరరాఘవయ్యగారబ్బాయిని"

రమ తల్లి వైపు చూసింది. ఆమె కూతురు వంక చూసింది. ఇద్దరూ మౌనంగా వుండిపోయారు.

"మీపేరేంటమ్మా" అడిగాడు శంకరం నిశ్శబ్దాన్ని ఛేదిస్తూ.

"శాంతమ్మ" అన్నది.

శాంతమ్మ అక్కడ్నుంచి కదిలి వంట గదిలోకి వెళ్ళింది. రమ తల్లిని అనుసరించింది. లోపల్నుంచి మాటలు వినిపిస్తున్నాయి. కాసేపటికి ఒక సీసా నిండా పాలతో బైటకు వచ్చింది శాంతమ్మ.

"ఐతే మధ్యాహ్నం నుంచి మీకు తిండి లేదన్న మాట" అన్నది శాంతమ్మ.

"విజయవాడలో బయల్దేరినప్పుడు అక్కడే భోజనం చెయ్యాల్సింది. ఇంటికి చేరుకుంటాంలే అని వచ్చేశాం. తీరా వూరికి దగ్గరికొచ్చాక ఇలా జరిగింది. వాగు ఎప్పుడు తగ్గుతుందో వూరికి ఎప్పుడు చేరుకుంటామో..మా నాన్న.." అని నాలిక కర్చుకున్నాడు.

తన తండ్రి అక్కడ శవమై వున్నాడంటే, వీళ్ళు ఇంట్లోకి రానిచ్చినందుకు ఫీలవుతారేమో? మైల అని వాళ్ళకి పట్టింపులుంటాయనే ఆలోచన వచ్చి ఆ విషయం చెప్పలేదు.

"ఏంటి బాబూ!" అన్నది శాంతమ్మ.

"మా నాన్న మీకు తెలుసా అని"

"ఆ..తెలుసుబాబూ! మా వూళ్ళో అందరికీ తెలుసు" అన్నది.

శంకరం జేబులో నుంచి పర్సు తీసి వందరూపాయలనోటు ఆమెకు అందిస్తూ "చాలా థాంక్సమ్మా!" అన్నాడు.

శాంతమ్మ ఒకడుగు వెనక్కి వేసి "పాలు అమ్ముకునే అలవాటు మాకు లేదు బాబూ!" అన్నది.

"అందుకు కాదమ్మా! సమయానికి ఇచ్చారని" అన్నాడు.

"ఐనా వద్దు" అన్నది.

"వస్తానమ్మా!" అని బయల్దేరాడు శంకరం.

"ఒక్కక్షణం" అని ఆమె వంటగదిలోకి వెళ్ళి బరువుగా వున్న క్యారీ బ్యాగ్ అతనికి తెచ్చి ఇచ్చింది.

"ఏమిటమ్మా ఇది?"

"ఈరోజు మా ఆయన తద్దినం, గారెలు, పరవాణ్ణం" అన్నది.

"ఎందుకమ్మా ఇప్పుడు?"

"మధ్యాహ్నం నుంచి ఏమీ తినలేదన్నారుగా. పాపం నీ భార్య ఆకలితో బాధపడుతున్నదేమో! కారులో కూర్చుని తినండి. మంచినీళ్ళ సీసా కూడా పెట్టాను" అన్నది శాంతమ్మ.

ఆమె ఆప్యాయతకు, మంచి మనసుకు, శంకరం కరిగిపోయాడు. అతని కంటి వెంట నీళ్ళు కారుతున్నాయి. ఆమె చూడకుండా కర్చీఫ్‌తో తుడుచుకుని వెళ్ళొస్తానని చెప్పి బయల్దేరాడు.

శంకరం ప్రహరీ గోడ దాటగానే రమ తలుపు మూసి ఇంట్లోకి వెళ్ళింది.

"ఏంటమ్మా ఇది. నాన్న చావుకి కారణమైన వీరరాఘవయ్య కొడుక్కి ఇంత మర్యాద చెయ్యాలా?" తీవ్రంగా అన్నది రమ.

"తండ్రి చేసిన దానికి కొడుకేం చేస్తాడే? ఆకలి అని ఇంటికి వచ్చిన వాడికి వట్టి చేతులతో పంపితే పాపం చుట్టుకుంటుంది" అన్నది శాంతమ్మ.

"హు! పాపం..పుణ్యం" ఛీత్కారం చేస్తూ అన్నది రమ. పగవాడికి కూడా కూడుపెట్టి ఆదరించాలనే తల్లి ఆదర్శం జీర్ణించుకోలేకపోతోంది రమ. తరాల అంతరమో? మారుతున్న మానవ సంబంధాలో మరి?

"అతిథి ఎవరైనా దేవుడనుకోవాలి" అంటోంది శాంతమ్మ కూతురితో.

★

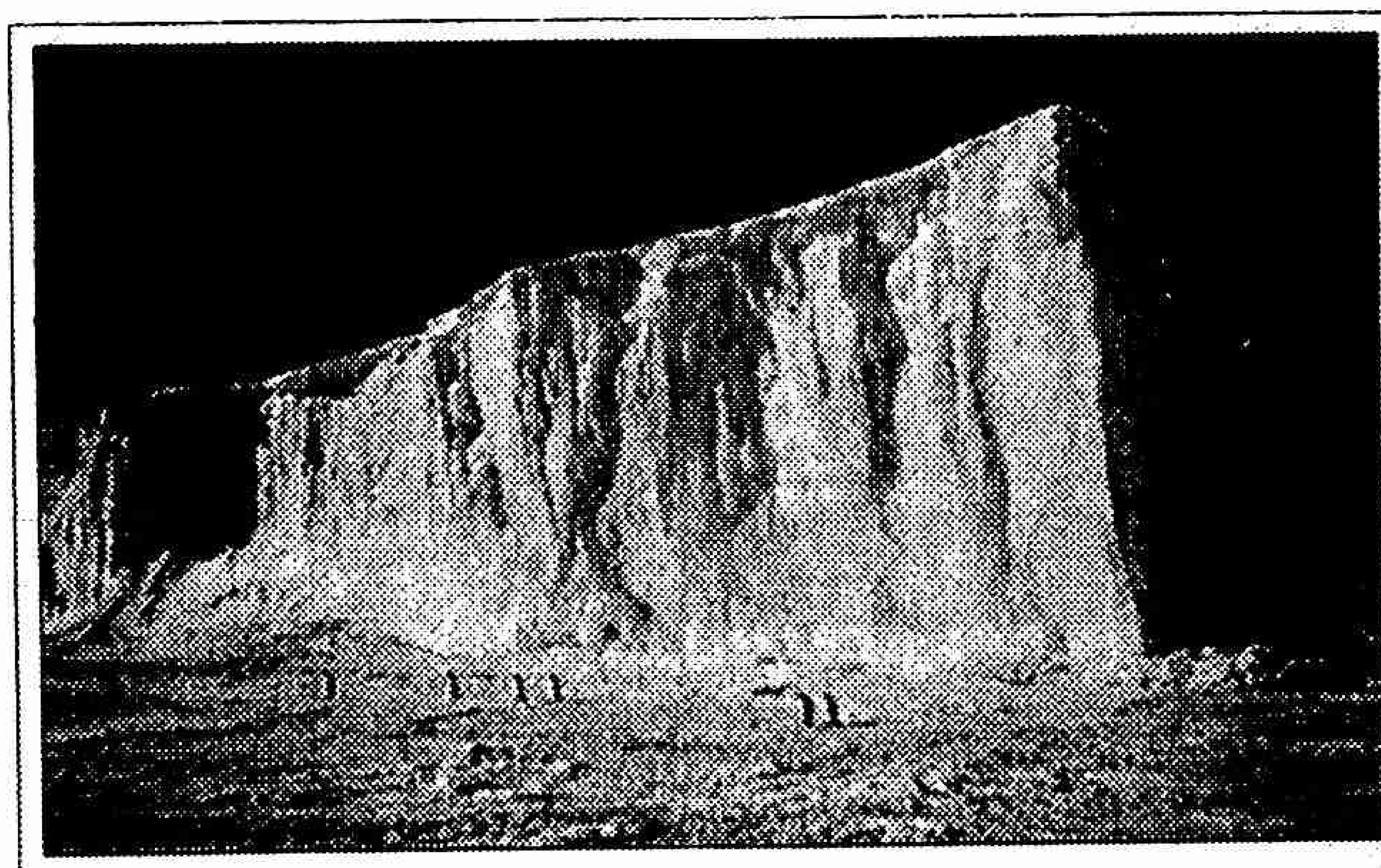

దక్షిణ ధృవయాత్ర

ఇండియన్ టూరిస్టులు ఇప్పుడు ప్రపంచంలో అన్ని దేశాలకీ, అన్ని చోట్లకీ వెడుతున్నారు. త్వరలో దక్షిణ ధృవప్రాంతానికి వెళ్ళనున్నారుట. ఒక్కొక్కరికి 7000 డాలర్ల ఖర్చవుతుందని అంచనా! ఇప్పటిదాకా ప్రపంచంలో 30 వేలమంది టూరిస్టులు అంటార్కిటికాను సందర్శించారుట! మన దేశానికి చెందిన టూరిస్టులను 100 మందికి మించి ఒకేసారి పంపరాదని అధికారులు టూరు ఆపరేటర్లని నియంత్రిస్తున్నారు. అంటార్కిటికా దగ్గర ఇప్పటికే 30 దేశాల శాస్త్రజ్ఞులు తమ పరిశోధనా స్థావరాన్ని ఏర్పరచుకున్నారు. భారత శాస్త్రజ్ఞుల స్థావరం సరాసరి దక్షిణ ధృవం దగ్గర ఉండటం చాలా ప్రయోజనకరంగా ఉందిట!

-తటవర్తి